

Co bych si přála, aby mi splnila zlatá rybka?

Zkoušeli jste někdy rybařit? Já ne, a proto nechápu, jak jsem se ocitla u soukromého chovného rybníku. I s udicí. Můj mladší bratr radostí skotačí kolem té své a rozzářenýma očima pozoruje mrskající se pstruhy. Já sedím na skládací židličce, pozoruju hladinu vody a modlím se, aby Tomáš rychle něco chytil a my mohli jít domů. Nechápu, jak mě k tomuhle přesvědčili.

„Jano, Jano,“ volá na mě Tomáš, „rychle, bere ti!“

Leknutím jsem sebou trhla. Splávek na mé udici se divoce potápěl. Bratr kamsi odběhl pro podběrák, a já tak sama zápasila s tou potvůrkou na háčku. Při snaze vytáhnout můj úlovek z vody mi podklouzla noha a já se se vši elegancí skácela přímo na zadek. Při tom se mi však podařilo udržet udici, takže jsem seděla celá vyjevená a vedle mě se mrskala ta ryba. Rozhlédla jsem se, jestli někdo jiný z návštěvníků této atrakce si všiml mého mistrovského kousku. Naštěstí byli všichni zabraní do vlastního rybaření. Podívala jsem se na rybu. Byla velmi krásná, šupinky se jí zlatě leskly. Pro mě za mě, ať si třeba lítá, hlavně když budu moct jít domů.

„Pust mě!“ uslyšela jsem, zatímco jsem přemýšlela, jestli rybu rovnou klepnout, nebo ne.

„Cože?“ rozhlédla jsem se kolem.

„Tady dole. Pust mě a já ti za to splním přání.“

Zděšeně jsem se podívala na rybu. Asi jsem se při tom pádu praštila i do hlavy. Ryba na mě vyzývavě koukala. Protože jsem už stejně nemohla vypadat víc divně, drkla jsem prstem do ryby a vyhrkla první, co mě napadlo.

„Nemáš náhodou plnit přání tři?“

Kdyby ta ryba mohla, určitě se zamračí.

„Můžeš být ráda za něco. A teď rychle, než se vrátí ten menší.“

Super. Buď mám halucinace, nebo si můžu cokoliv přát. Ale co?

Bohatství. Mohla bych si přát být nechutně bohatá. Nikdy bych nemusela pracovat, mohla bych si koupit úplně cokoliv a létat soukromým letadlem. Možná bych měla i toho koně. Ale počkat, když nebudu muset pracovat, vykašlu se na školu. A zůstanu blbá. Celé dny budu mít volné, takže se budu jenom válet a hrát videohry. A pojídat všechny sladkosti, co si budu moct dovolit. Nakonec by mě ani ten kůň neunesl a musela bych si koupit na přepravu jeřáb. Nakonec by si mě vzal nějaký zlatokop, co mě vůbec nebude mít rád a o víkendech mě bude podvádět s modelkami. Takže pokud si budu přát bohatství, budu blbá, tlustá a nemilovaná. Ne, děkuju.

Taky bych si mohla přát být krásná. Měla bych dokonalé vlasy, postavu a zbavila bych se těch uhrů. Každý by chtěl být jako já. Byla bych slavná modelka a měla dokonalého přítele..., kterému by šlo pouze o mou slávu. Navíc bych musela jíst jenom zeleninu, aby mi zůstala krásná postava. Byl by ze mě králík. Nemilovaný králík. Ne.

Nebo bych si mohla přát všechno vědět. Byla bych nejchytřejší a nemusela se učit. Levou zadní bych vystudovala výšku, dostala práci. Byla bych slavná a chytrá. Vyřešila bych všechny problémy, dostala bych Nobelovku. Ale nikdo nemá rád vševedy. Byla bych otravná jak první školní den a neměla bych kamarády. A nikdo by mi stejně nevěřil. Byla bych opuštěná.

„Hele, nechci rušit tvé složité myšlenkové pochody, ale jde ten malý,“ ozvala se ryba.

Podívala jsem se na Toma. Vtom mě něco napadlo.

„Tak ať konečně chytí rybu. Budeme moct jít domů.“

„Opravdu si to přeješ?“ divila se ryba.

„Jo,“ kývla jsem a hodila ji zpátky do vody.

V tu chvíli se Tomova udice začala divoce hýbat a splávek poskakoval nahoru a dolů. Tomáš se k ní radostně rozběhl.

Já si spokojeně sedla do trávy. Aspoň někdo má radost. A já nebudu opuštěná, tlustá, nemilovaná, nebo se nestanu králíkem.